

**Alleen wat je gevonden hebt,
kan je geven**

Oscar Griffioen

Alleen wat je gevonden hebt, kan je geven

Oscar Griffioen

Inhoudsopgave

Inleiding	3
Deel 1 – Christus over wie geschreven is	5
Hoofdstuk 1 – Herkenning	5
Hoofdstuk 2 – Degene over wie geschreven is	10
Hoofdstuk 3 – Het Belang van Gods Woord	14
Conclusie van Deel 1	20
Deel 2 – We hebben Hem gevonden!	22
Hoofdstuk 4 – Het belang van een persoonlijke ontmoeting	22
Hoofdstuk 5 – Klopt de beschrijving en ons idee?	25
Hoofdstuk 6 – Het geheimenis van “herkenning”	28
Hoofdstuk 7 – Vinden betekent ook ontdekken	32
Hoofdstuk 8 – Vinden betekent ook herkennen	36
Hoofdstuk 9 – Vinden betekent ook ervaren	42
Hoofdstuk 10 – Onze opdracht: zoeken om te blijven zoeken	44

Inleiding

Christenen vandaag de dag zijn wonderbaarlijk bijzondere mensen. Ik kan het weten, want ik ben er één van. We praten over grote zaken, zoals bijvoorbeeld Gods Koninkrijk, vergeving van zonden, de wedergeboorte, leven na de dood, en zelfs een nieuwe hemel en aarde is ons niet vreemd. We spreken over Evangelie, wat “Blijde Boodschap” betekent, maar we leven gemiddeld als niet veel blijere mensen dan de rest van de wereld. We geloven, maar plaatsen zelf overal vraagtekens bij.

De wereld moet het weten: We brengen het Evangelie... Maar wat brengen we eigenlijk? En wat moet die wereld dan toch eigenlijk van ons te weten krijgen?!

Ik heb voor mezelf ontdekt dat het Evangelie persoonlijk is. Paulus is daar een voorbeeld van. Hij was één van de apostelen die het Evangelie, het verhaal aangaande Jezus Christus, op een effectieve manier tot verschillende mensen bracht in steden en landen. Deze Paulus sprak over “mijn Evangelie” (Rom.2:16; 16:25; 2Tim.2:8).

Dat heeft me lang verbaasd. Want het Evangelie – zoals we daar in de kerk met elkaar over spraken – was voor mij altijd een soort afgesproken verhaal. Als men je vraagt wat je gelooft, dan zeg je dit... En dan volgde er een aangeleerd lesje, dat we als christenen met elkaar hadden afgesproken.

Want het kwam op mij vaak over dat we vaak in termen spraken, die we gewoon even uit onze mouw leken schudden, of – zo je wilt – die eenvoudig uit onze snavel kwamen, zoals het “koppie krauw” uit de bek van een papegaai...

Dat bleek dus van oorsprong nooit het geval te zijn geweest... Tenminste niet in de bijbelse tijden. Men had een “persoonlijk Evangelie”. Men kon alleen maar spreken over wat men *zelf* had beleefd en ontdekt aangaande Jezus Christus.

En die beleving en ontdekking was niet een volledige theologie, nee, het was een verhaal met een open einde, een theologie of overtuiging met een komma...

Want er kon meer komen, of het kon herzien worden.

Wat men geloofde stond als het ware in de steigers... Het was in aanbouw...

Het was dus niet statisch – een dogma. Neem, het was dynamisch – een beleving.

Filippus, een van de eerste leerlingen van Jezus, is voor mij een voorbeeld om na te volgen. Hij is als het ware één van de eerste Evangelisten. Na zijn ontmoeting met Jezus, brengt hij het Goede Nieuws aan zijn vriend Nathanaël over: “We hebben Hem gevonden over wie Mozes in de wet spreekt en over wie de profeten spreken, namelijk Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth!” (Joh.1:46). Hij beleefde dat de Schriften – de Bijbel – werkelijk waar waren. Wat geschreven was, ontdekte hij in het echt.

Wat betekent deze ervaring en dit voorbeeld van Filippus voor mij en voor jou?

Ik wil daar graag over schrijven en wat gedachten over delen.

Eerst zullen we, denk ik, moeten kijken naar het belang van Gods Woord, de Bijbel, aangaande het getuigenis van en de profetiën over Jezus.

En dan zullen we stil staan bij deze Filippus, die enthousiast aan zijn vrienden vertelde wat hij had ontdekt, namelijk dat de persoon die beschreven was in de Bijbel daadwerkelijk aan hem verschenen was.

Hoe herkende, ontdekte en ervaaarde hij Hem? En wat mogen (en ‘moeten’ misschien wel) wij dan verwachten voor ons leven en geloof?

Is het voor ons allemaal bekend en gewoon, of hebben we – net als Filippus, Paulus en die anderen – een gespannen verwachting aangaande de verschijning van Jezus in ons leven van alledag?!

Deel 1 – Christus over wie geschreven is

Hoofdstuk 1 – Herkenning

Toen Jezus Filippus riep Hem te volgen, ging Filippus niet lang daarna naar zijn vriend Nathanaël. Hij zei tegen hem: “We hebben degene gevonden over wie geschreven is door Mozes in de wet en door de profeten. Het is Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth!”

Later zullen we zien dat hij er zeker van was op basis van ontdekking, herkenning en ervaring, dat dit écht de beloofde Messias was! Hij was er zeker van. Filippus twijfelde niet. Hij wist het zeker.

Hoe wist hij dat dan zo zeker?

We hebben geen bewijs in de Bijbel waarom hij zo zeker was van deze overtuiging. Er worden zwart op wit geen redenen aangegeven en vervolgens puntsgewijs uiteengezet, waarom Jezus voor Filippus zeker de Messias móest zijn.

Net als bij de anderen, die alles spontaan achterlieten en uit handen lieten vallen, moest er wel “iets” zijn, dat hem bevestigde in zijn verwachting van de beloofde Messias.

Eens staat hij voor je neus. Ja, er komt een moment dat die Messias verschijnt. En nu de persoon Jezus aan deze “eenvoudige mensen” verschenen was, herkenden zij Hem als die beloofde Messias.

Anderen die van “Bijbelstudie-doen” hun beroep hadden gemaakt, zoals de Farizeeën en schriftgeleerden, herkenden Jezus echter niet.

Dat vind ik opmerkelijk!

Gewone mannen en vrouwen, die in de synagoge – de kerk van die tijd, zeg maar – over de beloofde Messias hadden gehoord en in hun dagelijks leven met

allerhande zaken bezig waren (die niet zo zeer met godsdienst te maken hadden) hadden blijkbaar naast dat werk tijd en aandacht om uit te kijken naar de vervulling van deze belofte van God. Want toen Jezus langs kwam “herkenden zij hem”.

Maar die schriftgeleerden herkenden Hem niet. Ze hadden of geen verwachting, of een verkeerde verwachting qua tijd en persoonlijkheid wie de Messias wel niet zou wezen.

Het is dus mogelijk om heel druk bezig te zijn om de letters van de teksten in de Bijbel te bestuderen, dat je geen oog hebt voor het echte leven. En dan kan, als het ware, dat leven om je heen aan je voorbij gaan zonder dat je herkent dat die Bijbel in dat leven om je heen in vervulling gaat. Tragisch...

Petrus, Johannes en Jakobus verlieten hun netten en hun boten en hun vishandel, om Jezus te volgen. Per direct gaven ze gehoor aan zijn oproep: “Volg Mij!”

Andreas, de broer van Petrus, die één van leerlingen van Johannes de Doper was, verliet deze laatste, toen Johannes had gezegd: “Zie het Lam van God, dat de zonde van de wereld weg neemt!”

Levi, de tollenaar (de belastinginspecteur) – de latere Mattheüs die het eerste Evangelie schreef wat wij in onze Bijbel hebben – verliet zijn positie en daarmee zijn goede baan en liet zo alles achter en ging met Jezus mee.

Wat was de overtuiging, de reden en de motivatie van deze mannen dat ze tot zo’n radicale levensveranderende beslissing kwamen?

Wat was de zekerheid – of de bron van die zekere overtuiging – van Filippus, dat hij met zo’n passie tegen Nathanaël kon zeggen: “We hebben Hem gevonden hoor!, over wie Mozes in de Wet schrijft en over wie de profeten profeteren: Het is Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth!”?!

Niets geen vaagheid, of abstract gepraat en ook geen enkele twijfel, maar een diepe vastberadenheid: Dit is Hem!

Indien we de Bijbel een beetje kennen, weten we dat in geen één van de beloften over de komst van de Messias enige kenmerken worden genoemd. Er wordt niet gezegd dat hij groter is dan de anderen, opvallend door zijn geweldige postuur, geweldig wijs en met een aureool om zijn hoofd. Er wordt niet gezegd dat hij lijkt op een engel en dat hij in het donker licht geeft. Niets van enige biografische beschrijving wordt gegeven.

Ook de evangelisten zelf geven geen enkel informatie aangaande Jezus' postuur, kleur ogen en kleur en lengte van zijn haar. Er is weinig tot niets bekend aangaande zijn familie, achtergrond, opleiding en karakter. Hij was timmerman, de zoon van Jozef. Althans dat laatste werd aangenomen. Over Jozef wordt verder weinig vermeld in de evangeliën.

Kortom, een man als Filippus kon niet zeggen dat hij de Messias had ontdekt op basis van een gelijkheid die werd beschreven. Er was geen profetische boekrol met een pasfoto van Jezus erin.

Toch zegt Filippus: "We hebben Hem gevonden!, over wie Mozes en de profeten schrijven! Hij is er. Het is Jezus uit Nazareth!" Er moet een overtuiging zijn geweest die een zekerheid gaf die het verstand te boven ging.

Johannes beschrijft in hetzelfde eerste hoofdstuk van zijn Evangelie dat zij de heerlijkheid van Jezus hadden gezien: "de heerlijkheid van degene die van de Vader kwam en van de enige Zoon" (Joh.1:14).

“Heerlijkheid” is hier een glorie. Iets moois en unieks. Iets schitterends. Een overtuiging krijgen op basis van wat je zelf ziet en daarmee dus zelf *beleeft*. Het woord wat hier voor heerlijkheid gebruikt wordt, omvat een manifestatie van wie iemand is.

Ook Filippus had de heerlijkheid van Jezus gezien, toen Jezus hem uitnodigde Hem te volgen. Hij moet iets van een “glimp” hebben opgevangen van die glorie van God in Jezus. Hij moet iets van God hebben herkend.

Er is hier sprake van wat we noemen een “openbaring”. Het spreekwoordelijke “het licht zien”, zou je kunnen zeggen.

Iets herkennen wat je van te voren onbewust al diep van binnen “weet” of naar uit kijkt. En toen “het” dan ook daar was, voor Filippus, herkende hij het!

Dit was de Zoon van God!

En dit was een geestelijke, dus innerlijke en persoonlijke overtuiging. En niet zo zeer een algemene acceptatie en erkenning van een persoon.

Hier was sprake van een persoonlijke ontdekking – en niet van een gemeenschappelijk beslissing.

Misschien was er ook nog een andere overtuiging: de doop van Jezus door Johannes de Doper in de rivier de Jordaan. De hemel ging open en de Heilige Geest, in de vorm van een duif, daalde op Jezus neer. En er was ook een stem uit de hemel die toen zei: “Dit is mijn Zoon in wie in Mijn welbehagen heb.”

De vraag blijft, of de duif toen al werd herkend als een beeld van de Heilige Geest? Zagen zij een duif of “de Geest *als een duif*” neerdalen?

Ja, ik weet het ook niet, maar ik vind het wel een goede en eerlijke vraag.

Een stem uit de hemel werd bijvoorbeeld ook later gehoord en toen zeiden de omstanders dat het geen stem was, maar gewoon de donder (Joh.12:29).

Ik kan dus niet met zekerheid zeggen waarom Filippus zo zelfverzekerd was dat Jezus de persoon was over wie Mozes en de profeten schreven, maar een persoonlijke overtuiging – die het verstand en de logica te boven ging! – was er zeker!

Deze overtuiging dat Jezus de in de Bijbel beloofde Messias is, is een overtuiging die de Heilige Geest geeft.

Jezus zei het zo: “Niemand komt tot Mij tenzij de Vader hem tot Mij trekt” (Joh.6:44, 65).

Het is geen kwestie van discussiëren, beredeneren en dan verstandelijk concluderen.

Nee, het is de Heilige Geest die in ons innerlijke mens, het hart, de overtuiging en de zekerheid geeft. Dát kan dan niemand met redematies weerleggen.

Filippus begreep dit. Want nadat hij Nathanaël over zijn ontdekking van Jezus verteld heeft en deze laatste reageert met “Nazareth?! Kan daar iets goeds uit komen?”, dan zegt Filippus: “Kom maar mee en zie voor jezelf.”

Filippus kwam niet met een lijst met bijbelteksten en begon dan ook geen felle discussie. Heel simpel zei hij: “Kom maar mee en zie het zelf!”

En dát was effectief!

Hoofdstuk 2 – Degene over wie geschreven is

Petrus schrijft aan zijn lezers in zijn eerste brief (1Petr.1:6-12) dat zij in Jezus geloven zonder Hem gezien te hebben.

Filippus had Jezus gezien “in het vlees.” Deze christenen aan wie Petrus schrijft hadden Jezus niet in het vlees gezien.

Zij kenden niet de Jezus die beschreven was in de Evangeliën – wat Hij deed in Zijn bediening toen Hij drie jaar op aarde wandelde en geleid door de Heilige Geest wonderen deed en het Evangelie verkondigde van Gods Koninkrijk.

Maar deze christenen hadden wel Jezus *door de Geest* gezien. Want het is onmogelijk om tot geloof in Jezus te komen, indien je Hem niet hebt ontmoet of hebt ontdekt.

Paulus schrijft daarover aan de christenen in Korinthe: “Wij allen nu, die met een onbedekt gezicht de Heer in heerlijkheid aanschouwen, zoals je in een spiegel kijkt, worden veranderd van gedaante naar dat zelfde beeld (van Christus) van heerlijkheid tot heerlijkheid. En dat gebeurt door de Geest van de Heer” (2Kor.3:18).

Ook wij, als christenen in deze eeuw, geloven in Jezus zonder Hem gezien te hebben, zoals Filippus Hem had gezien.

Toch geloven we omdat we “kunnen zien”, want we hebben door de openbaring van de Heilige Geest de heerlijkheid (de glorie) van Jezus aanschouwd, zoals de eerste discipelen de heerlijkheid van de Eniggeboren Zoon van de Vader aanschouwd hadden.

Zij zagen Jezus toen Hij op aarde wandelde, wij aanschouwen Jezus in en door de geest.

Het zien van de glorie van Jezus en de herkenning, de ontdekking, de ervaring is er niet minder om.

Eenvoudig omdat Jezus gisteren (in de tijd van Filippus, zoals beschreven in Johannes 1), vandaag (namelijk het nú waarin wij leven) en tot in eeuwigheid (allen die na ons komen, waaronder onze kinderen en kleinkinderen) Dezelfde is! (Hebr.13:8).

Indien we Jezus ontdekken, herkennen en ontmoeten in de Bijbel, dan hebben we een zelfde ervaring en openbaring als Filippus en de christenen aan wie Paulus en Petrus schrijven.

Filippus zei tegen Nathanaël: “We hebben Hem gevonden over wie Mozes in de wet spreekt en over wie de profeten schrijven, namelijk Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth.”

Hij had het over “iets” concreets. Niet over een abstract idee.

Wat de Bijbel zegt en schrijft – of het nu in het Oude of Nieuwe Testament is – mag nooit abstract en vaag zijn en blijven. Het is bedoeld om te ontdekken, te herkennen en te ervaren.

Heel Gods Woord, de Bijbel, spreekt over Jezus.

Dat wat wij (helaas¹) het “Oude Testament” noemen, profeteert en verwijst naar Hem.

Dat Hij zijn goddelijkheid aflegde en mens werd (zie Filipp.2) en waartoe dat resulteerde, lezen en zien we in de Evangelien.

Dat Hij weer terug ging en in al zijn glorie aan de rechthand van God de Vader opnieuw plaats nam op Zijn troon en Zijn Geest uitstortte over Zijn gemeente en de gevolgen daarvan, lezen we in Handelingen en de brieven van de apostelen.

De opdracht van Hem aan zijn volgelingen om te doen wat Hij deed – namelijk het verlorene zoeken en redden, Luc.19:10 – is verwoord door Mattheüs als de Grote Opdracht (in feite de “enige opdracht”): “Ga heen en maak alle volkeren tot Mijn discipelen!” (Matt.28:18-20).

¹ Ik zeg “helaas” aangezien ik van mening ben dat dit deel van de Bijbel nog springlevend is. Een groot deel van de profetieën zijn nog niet vervuld. En alle beloften in dat deel van de Bijbel zijn nog steeds “Ja en Amen” in Christus.

De toekomst, zoals beschreven in het laatste boek van de Bijbel, Openbaring, spreekt over Zijn wederkomst en een nieuwe hemel en aarde waarin Hij heerst als de grote Koning.

Ja, heel Gods Woord heeft Jezus als de Verlosser en Heer van de schepping als thema.

Daarom is het voor ons als christenen – Zijn leerlingen – van groot belang dat we Hem ontdekken, herkennen en ervaren.

Dan is ons getuigenis net zo effectief als dat van Filippus. Dan kunnen ook wij namelijk zeggen: “We hebben Degene gevonden over wie gesproken wordt door Mozes en de profeten...”

Belangrijk is het te erkennen dat toen Filippus sprak over Mozes en de profeten, hij het had over dat wat wij het Oude Testament noemen.

Er zijn christenen die dat deel van de Bijbel niet relevant vinden. Zij vinden dat je bijvoorbeeld ook gewoon een “Nieuw Testament” kan kopen en lezen. Want waarom zou je een dikke Bijbel hebben als driekwart daarvan niet relevant en up-to-date is?

Anderen vinden het Oude Testament wel relevant en belangrijk, maar lezen en bestuderen het niet. Een gemiste kans, denk ik.

Want wanneer Petrus spreekt over de “Schriften” (in 1Petrus 1:6-12), dan heeft Hij het over actuele zaken. Hij stelt het Evangelie, dat verkondigd is, op gelijke voet met het profeteren van de profeten (1Petr.1:12).

Dat wat wij het “Oude Testament” noemen had voor Petrus groot gezag!

Wanneer we in Jezus geloven en met Hem leven, dienen we steeds weer vast te stellen dat de Bijbel – het geheel daarvan – Gods Woord is en dat het waar en waarheid is.

Met andere woorden, we dienen steeds vast te stellen en elkaar daarin te bemoedigen dat Gods Woord van groot belang is voor ons leven en geloof.

We kunnen niet zonder, want de openbaring en het persoonlijk kennen, vinden, ervaren, ontdekken en beleven van Jezus in ons dagelijks leven kan nooit los staan van dat Woord, noch er boven uit stijgen.

Je geloof in Jezus is altijd in balans met je geloof in de Bijbel, Gods Woord. Jezus is namelijk het Woord van God (Joh.1:1-5).

Hoofdstuk 3 – Het Belang van Gods Woord

Dat voor christenen, die Jezus willen ontdekken, herkennen en ervaren, de Bijbel van groot belang is, wordt onderkend door vijf kenmerken van Gods Woord. In zijn eerste brief verwijst Petrus gedeeltelijk hiernaar (1Petr.1:6-12) en legt hij voor zijn lezers nadruk op het belang van Gods Woord voor hun (geloofs)leven.

1. De Bijbel is Christus-gecentreerd

In 1Petr.1:11 heeft Petrus het over het “lijden van Jezus en de heerlijkheid die daarop zou volgen.”

In het Oude Testament verwees de Heilige Geest al naar de Messias die komen zou. Direct of indirect verwijzen de gebeurtenissen, de beloften en de symboliek (oa. in de tabernakel van Mozes) naar Jezus Christus.

Toen Jezus uit de dood was opgestaan en verscheen aan de twee mannen die op weg waren vanuit Jeruzalem naar Emmaüs, legde Hij hen de Schriften uit.

Gedeelten van het “Oude Testament” besprak Hij met hen, namelijk die delen “die op Hemzelf betrekking hadden” (Luc.24:44).

Jezus bewees zichzelf, als de opgestane Heer, aan deze twee mannen niet door een wonder te doen, maar door de Bijbel – dat deel wat wij kennen als het “Oude Testament” – voor hen te openen en uit te leggen.

Onze opdracht en taak is om Jezus te ontdekken, te herkennen en te ontmoeten in en door de hele Bijbel heen.

2. We dienen alleen de Bijbel te verkondigen en uit te leven

Wat betreft Jezus, gebruikt Petrus woorden als “geprofeteerd” en “verkondigd” wanneer hij over Hem aan christenen schrijft (1Petr.1:10, 12).

Wat de Heilige Geest aan de profeten in het Oude Testament had *geopenbaard* (wie Jezus was en wat Hij als Messias – Verlosser en Heer – zou doen) werd door de overtuiging van diezelfde Heilige Geest door de apostelen en de vroege gemeente *verkondigd* als het Evangelie van het Koninkrijk.

De gemeente is ook gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, volgens Paulus’ brief aan de gelovigen te Efeze.

En er is niets veranderd: Wanneer Jezus wordt geopenbaard – en wij Hem zelf ontdekken, herkennen en beleven over wie geschreven is – dan zullen we ook Hem aan anderen verkondigen. Net zoals Andreas dat aan zijn broer Petrus deed en Filippus aan Nathanaël (Joh.1).

Heel het boek Handelingen spreek over de vrijmoedigheid (door de Heilige Geest) waarmee apostelen en de hele vroege gemeente aan de hand van het Woord (dus voor ons het “Oude Testament”) bewezen dat Jezus de beloofde Messias is!

Onze opdracht is om het Woord van God, de Bijbel, weer duidelijk te maken als een up-to-date profetisch boek waarin God spreekt over Zijn Zoon Jezus Christus, naar Hem verwijst en uitsluitend Hém centraal stelt.

Ik ben van mening dat aan het einde der tijden we als mensheid zullen moeten erkennen dat het allemaal – van het eeuwige begin tot het eeuwige einde – om Jezus Christus gaat.

Maar wat we niet kennen en weten, kunnen we niet verkondigen: We kunnen alleen spreken en getuigen over wat we zelf gezien, gehoord en gevonden hebben.

Dus lees en leef je Bijbel!

3. De Bijbel is geïnspireerd

In 2Petr.1:21 schrijft de apostel Petrus dat de profeten in het Oude Testament “door de Geest gedreven hebben gesproken.”

De profeten van de Bijbel – die door God zelf geroepen en aangesteld waren en tot wie Hij sprak en aan wie Hij zich openbaarde – waren niet een “spiritueel kanaal.”

God sprak niet door mensen, zoals je typt op een toetsenbord van de computer. Het overkwam hun niet passief. Nee, ze hadden een actieve houding.

In zijn eerste brief beschrijft Petrus dat fenomeen, wanneer hij het heeft over “de profeten hebben gezocht, gespeurd, onderzocht en gediend” (1Petr.1:10-12).

De inspiratie van de Bijbel omvatte ook de invloed en betrokkenheid van de mensen. Ze waren niet passief en schreven niet onverschillig op wat ze hoorden en zagen, en lieten het vervolgens maar over aan de generaties die na hen kwamen.

Nee, deze profeten waren erbij betrokken, hadden er deel aan, spraken erover en dachten erover na.

Onze opdracht is om Gods Woord te zien als een Boek waardoor God tot ons spreekt.

Ja, misschien in raadselen. En misschien roept het meer vragen dan antwoorden op.

Maar het is dan ook een *werkboek*. We moeten ons niet laten afschrikken, maar er juist iets mee doen.

4. De Bijbel is er om te bestuderen

Volgens Petrus, zoals beschreven aan zijn lezers, “speurden en onderzochten” de profeten (die de boodschap van God hadden opgeschreven) naar de betekenis ervan (1Petr.1:10-12).

De profeten ontvingen niet gewoon de openbaring, schreven het op en lieten het over aan anderen om hun hoofd erover te breken. Nee, deze profeten deden er zelf wat mee... Het hield hun bezig!

Begrijp goed: Inspiratie en transpiratie gaan heel goed samen!

“Ze zochten waarop de Geest doelde” (1Petr.1:10-11). Deze mannen en vrouwen zochten met de bedoeling om te vinden. Dat was het doel.

Waar heeft de Heilige Geest het over? Wat betekent dit?

Ze zochten dus met inspanning, met zorg, met precisie en met een groot verlangen en passie.

Ja, Petrus gaat zo ver door te zeggen dat ook engelen “zich begeren te verdiepen in het Evangelie”! (1Petr.1:12).

Ook wij kunnen ons als christenen niet veroorloven om achterover te hangen en het maar over ons te laten komen!

Nu de Bijbel “af” is, kunnen we niet een mentaliteit veroorloven dat we het wel “geloven”...

Laten we dezelfde motivatie hebben als de profeten en de apostelen: Het verlangen hebben om actief gericht te zijn om Hem te ontdekken, te herkennen en te ontmoeten (te “beleven”) over wie door Mozes en de profeten wordt geschreven.

Laten we de mentaliteit van Ezra hebben: Hij wilde de Wet van Mozes, bestuderen met de bedoeling om het zelf te doen, in praktijk te brengen, en om het vervolgens aan anderen te onderwijzen (Ezra 7:10).

De apostelen begreep het belang van het Woord naast gebed. “Het is niet goed dat wij Gods Woord nalaten (...). Wij moeten echt volharden in het gebed en in de bediening van het Woord” (Hand.6:2, 4).

Wees niet bang dat er in de Bijbel dingen zijn die je nog niet begrijpt.

We leven in een tijd waarin we onze kinderen op scholen “feiten” onderwijzen die ze moeten kennen. Iemand heeft eens gezegd dat we er beter aan zouden doen om hen “vraagstukken” te geven die ze moeten oplossen.

Dat vraagt om actief denken, creatief zijn en experimenteren: zelf ontdekken, herkennen en beleven.

Ook de Bijbel is geen feiten-boek en geen encyclopedie.

De vraagstukken die het je geeft, ga die niet uit de weg. Bestudeer het en je zal verbaasd staan wat de Heilige Geest – als de Geest van de Waarheid – je zal laten zien, openbaren! (Joh.8:31-32; 14:26; 16:13-14).

5. Gods Woord is dynamisch

O, wat houd ik van dat woord: *dynamisch*. In beweging zijn. Het tegenovergestelde van “statisch”.

Gods Woord, de Bijbel, is levend. Het is geen dorre, dode, oude kost.

Het is dynamisch en daarom, ontwikkelt het “iets” in mij wanneer ik het lees, overdenk (mediteer) en bestudeer. Ook al heb ik de Bijbel meer dan 100 keer gelezen, het wordt niet saai en het geeft nooit een idee van “ja, nu weet ik het wel”...

Gewoon, omdat het Woord van God *dynamisch* is.

Jezus is de Levende en daarom is Zijn Woord levend!

God gebruikt zelf voorbeelden om Zijn Woord te illustreren. Allen duiden op iets dynamisch:

Zijn Woord is als

- een hamer
- een vuur
- een zwaard

- een rivier
- een groeiende tak van een amandelboom

De Bijbel is progressief. Het is niet in korte tijd aan één mens geopenbaard of gedictieerd. Het is niet door één mens opgeschreven.

Door eeuwen heen heeft God aan verschillende mensen, van verschillende afkomst en van verschillende sociale achtergrond beetje bij beetje Zijn Woord geopenbaard. Door verschillende culturen, tijden en mensen heen.

De Bijbel is dan ook door niemand op te eisen als “het is van ons”.

Bovendien kent en gebruikt de Bijbel verschillende vormen van literatuur – voor ieder wat wils, zou je kunnen zeggen.

Het is verre van saai, voorspelbaar en doods.

Jezus, als de Zoon van God, maakt het plaatje van de “puzzel” – alle verschillende culturen, literaire vormen door de eeuwen heen – compleet. De brief aan de Hebreëen (de Joodse christenen, die zo bekend waren met het “Oude Testament”) begint met de vermelding dat God op vele manieren sprak, maar nu spreekt door Zijn Zoon. En dat is Jezus Christus!

De Bijbel mag dan nu “af” zijn, maar omdat Jezus, als “de eeuwig Levende” het hoofdthema is, is het meer dan een gewoon boek: Het is levend.

Jezus openbaart zich nog steeds door die geschriften aan een ieder die Hem zoekt en om die reden vinden, ontdekken, ontmoeten, herkennen en beleven wil.

Onze opdracht is dat we geloof hebben ook al zien we Jezus niet. En dat we geloof hebben,

- dat Hij spreekt tot jou
- dat Hij bij je wil wonen (om samen te zijn en je nooit te verlaten)

- dat Hij zich steeds weer opnieuw door Zijn Woord (zowel het Oude als het Nieuwe Testament) wil openbaren aan jou.

Met die verwachting en dat geloof zouden we dagelijks tijd moeten maken om de Bijbel te openen, te lezen, te overdenken, te bestuderen en in lijn met haar woorden en beloften te leven.

Persoonlijke opmerking:

“We hebben Hem gevonden,” zegt Filippus tegen Nathanaël, “over wie Mozes en de profeten schrijft...” Zowel de profeten in het Oude Testament als ook de volgelingen van Jezus in de Evangelieën en de apostelen, hadden een “Bijbel”... dat wat wij het “Oude Testament” noemen. Ik ben van mening dat we zonder dat Oude Testament te lezen en te geloven, niet veel begrijpen van wat we het “Nieuwe Testament” noemen.

Conclusie van Deel 1

Laten we de mentaliteit hebben van de profeten (Oude Testament) en de apostelen (Nieuwe Testament) om met ijver, passie, liefde, toewijding, ernst en verlangen Gods Woord te lezen, te overdenken en te bestuderen.

Met de bedoeling niet slechts *kennis* op te doen, maar Jezus Christus te zoeken om Hem te ontdekken, te herkennen in ons dagelijks leven en Hem zo te “belevén”.

Laten we met diezelfde passie het Evangelie van het Koninkrijk uitleven waar we dan ook wonen, werken en leven.

Ook Paulus en Apollos hadden één taak: aan de hand van de Schriften “bewijzen” dat Jezus de Messias (de Christus) is met de bedoeling dat de mensen dat persoonlijk zouden gaan ervaren.

Laat ons verlangen zijn om vanuit een “persoonlijke ervaring” Jezus in deze wereld te verkondigen. Niet als een aangeleerd lesje, maar zoals Filippus dat aan Nathanaël deed: Heel eenvoudig, persoonlijk en op de man, op basis van je eigen hoedanigheid. Zonder je beter voor te doen dan je bent. Je verkondigt namelijk jezelf niet. Jijzelf bent níet het Goede Nieuws (Evangelie), maar het Goede Nieuws is het feit dat je zelf wat te zeggen hebt, omdat je zelf “Hem hebt ontdekt, herkent en beleeft, over wie Mozes in de Wet schrijft en over wie de profeten profeteerden, namelijk Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth!”

Laat ons verlangen zijn dat de Heilige Geest ons hiertoe geschikt maakt en dat we het doen *met Hem* en vanuit Zijn kracht met de verwachting dat de Heilige Geest het ook zal bevestigen in de anderen om ons heen, dat Jezus daadwerkelijk de beloofde Messias (Redder en Heer) is voor alle generaties en alle volkeren.

Want alleen wat je zelf gezien, gehoord en gevonden hebt, kan je aan een ander geven.

Deel 2 – We hebben Hem gevonden!

Hoofdstuk 4 – Het belang van een persoonlijke ontmoeting

In het eerste hoofdstuk van het Johannes-evangelie komen we twee mensen tegen die je de eerste evangelisten zou kunnen noemen.

Ten eerste Andreas. Hij was een volgeling van Johannes de Doper. Toen Johannes zei (wijzend naar Jezus): “Zie het Lam Gods! dat de zonde der wereld wegneemt,” besloten Andreas en een andere leerling van Johannes de Doper om Jezus te volgen.

Blijkbaar voelde Jezus dat Hij gevolgd werd, en Hij draaide Zich op een gegeven moment om en vroeg hun: “Wat zoek je?” of “Wat wil je?”

Zij zeiden: “We willen weten waar U woont.”

Dat is een heel begrijpelijke vraag. Indien je hoort dat de lang verwachte Messias als het Lam van God eindelijk verschijnt en – hiep hiep hoera in jouw tijd nog wel! – dan ben je uiteraard benieuwd waar Hij dan woont en hóe woont Hij. Kortom: wat is het adres van degene die de zonde van de wereld zal wegnemen en hoe ziet de inrichting van Zijn huis eruit?!

Jezus zei tegen hen: “Kom en zie!” Met andere woorden: Ga maar mee dan kan je het met je eigen ogen zien.

Andreas gaat vervolgens naar zijn broer, de visser Petrus. “We hebben de Messias gevonden”, zegt Andreas en neemt Petrus mee naar Jezus.

De tweede die Jezus bij een ander introduceert is Filippus. Jezus ontmoet Filippus en Hij zegt tegen hem: “Volg Mij!” Filippus gaat naar een vriend toe, Nathanaël.

Deze zat onder een vijgenboom en Filippus zegt tegen hem: “We hebben Hem gevonden over wie Mozes in de Wet spreekt en over wie de profeten profeteren. Het is Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth!”

Nathanaël probeert het enthousiasme van zijn vriend wat in te dammen door nuchter te zeggen: “Kan er uit Nazareth iets goeds komen?!” Filippus, die begreep dat argumenteren en discussiëren weinig oplevert, zegt alleen maar: “Kom en zie!”

Blijkbaar wil Nathanaël het wel met eigen ogen bekijken en hij gaat dus mee. Filippus brengt hem naar Jezus en Hij zegt: “Een Israëliet in wie geen bedrog is.” “Hoe kent U mij?”, vraag Nathanaël en Jezus zegt dat vóór Filippus Nathanaël vond, Hij Zelf hem al onder de vijgenboom zag zitten. Nathanaël is overtuigd dat Jezus een profeet en (denk ik) de Messias is en hij zegt: “Meester, U bent de Zoon van God, U bent de Koning van Israël!”

Twee mannen – Petrus en Nathanaël – die volgelingen van Jezus worden op basis van een getuigenis van anderen. En dat getuigenis is op basis van hun eigen herkenning, ontdekking en ontmoeting met Jezus.

Voor mij is deze passage erg belangrijk geworden. Te vaak heb ik mensen geprobeerd te overtuigen aangaande God, Jezus, de Bijbel, de kerk (gemeente) met verstandelijke argumenten en soms felle discussies. Alles was – terug kijkend – weinig overtuigend. Mensen begrepen mijn passie en enthousiasme. Maar men raakte niet overtuigd, want voor elk argument dat ik had, hadden zij een ander goed tegenargument. Frustrerend.

Filippus heeft me als het ware geleerd waar het om gaat. Hij had eerst zelf Jezus ontdekt en ontmoet. Hij leerde Jezus kennen vanuit een relatie en dat bracht *leven* in de “bijbelteksten” die hij kende. Plotseling gingen die woorden van Mozes in de Wet en de profetieën van de profeten leven: Hier was de Man over wie geschreven was. En wanneer Filippus dan naar Nathanaël gaat, is dát zijn getuigenis. Niet het argument, maar de persoonlijke ontmoeting en de herkenning dat de profetieën aangaande de beloofde Messias in vervulling waren gegaan in deze Persoon die hij zojuist zélf had ontmoet.

Omdat Filippus overtuigd was door Jezus niet op basis van argumenten en verklaringen maar op basis van een ontmoeting, maakt hij niet de fout door met Nathanaël te gaan “bakkeleien”, maar zei hij heel eenvoudig: “Kom maar mee, dan kan je het zelf zien!” En Nathanaël nam die uitnodiging of uitdaging aan en werd door een persoonlijke ontmoeting met Jezus overtuigd.

Alleen als je zelf overtuigd bent door een ontmoeting met Jezus, heb je anderen wat uit eerste hand te vertellen!

Hoofdstuk 5 – Klopt de beschrijving en ons idee?

Filippus zei tegen Nathanaël dat hij Jezus gevonden had. “Degene over wie door Mozes en door de profeten gesproken wordt” (Joh.1:46).

Hij herkende Jezus blijkbaar op basis van de voor hem juiste beschrijving die in het Oude Testament wordt gegeven. Maar nergens in het Oude Testament en ook nergens in de Evangelien wordt een schets gegeven van hoe de Messias eruit zou zien en hoe Jezus – toen Hij daadwerkelijk op aarde wandelde – eruit zag. Geen beschrijving van postuur, kleur haar en ogen, lengte, schoenmaat wordt gegeven. Toch was Filippus er zeker van dat Degene die hem zojuist had uitgenodigd om Hem te volgen, de ware was. Ja, dit moest Hem zijn!

Indien we het Oude Testament lezen, dan krijgen we – zo lijkt het mij – een eerste indruk van God die nogal majestueus is. God als de Schepper van hemel en aarde. God die engelen uitzendt, Zijn volk Israel met wonderen en tekenen – plagen! – uit Egypte bevrijdt. Een God die de berg Sinaï doet roken en beven, wanneer Hij er vanuit de hemel op neerdaalt. God, die spreekt tot het volk met donder en bliksem. En dus heel begrijpelijk (vanuit menselijk oogpunt) dat Zijn volk zegt: laten wij maar op een veilige afstand blijven! Mozes wordt dan voorgesteld als de mediator tussen God en het volk.

De God van het Oude Testament is ook Degene die met korte metten afrekenet met zonde en rebellie. Hij is een heilig God, een jaloers God. Dus berg je maar als je last hebt van wat onhebbelijkheden, zonden en tekortkomingen! God is een rechtvaardig Rechter, dus pas op!

Ook de beschrijving van Elia op de Karmel en de beschrijving van Gods heerlijkheid door Ezechiël en niet te vergeten de ervaring van de heiligheid van God door Jesaja toen hij God op Zijn troon zag zitten, liegen er niet om.

Uiteraard is God goed, volgens het Oude Testament, maar veel mensen hoor ik wel eens zeggen, dat de God van het Oude Testament toch “zo anders is dan die van het Nieuwe Testament.”

Op basis van een negatief Godsbeeld – God als de ‘boze en straffende God’ – zou Filippus tegen Nathanaël hebben gezegd: “We hebben Hem gevonden, verberg je en houd je gedeisd!” Indien Filippus zo over de komende Messias dacht, zou hij van Jezus een gepaste afstand hebben bewaard.

Maar niets is daarvan waar. Filippus was veel positiever ingesteld over God, zoals beschreven in het Oude Testament, dan veel christenen vandaag. Hij kwam met een goed getuigenis – Goed Nieuws – naar Nathanaël toe.

Filippus had dus een positieve instelling aangaande God en de door Hem beloofde Messias. Het was een mysterie, want hij wist niet hoe die Messias er daadwerkelijk uit zou zien en ook niet wanneer Hij komen zou. Maar hij had wél een houding van iemand die “zoekende” is en keek naar de Messias uit. En daarom herkende hij Jezus, als de beloofde Immanuel, “God met ons.” Op basis van zijn idee van de goedheid van God was hij vol verwachting. En daarom keek hij ernaar uit.

Heel anders met de beroeps “theologen” van zijn tijd, de schriftgeleerden en Farizeeën. Zij lazen en bestudeerden dagelijks de Geschriften (Oude Testament). Zij discussieerden daar met elkaar over. Ook zij kenden de beloften in de wet van Mozes en de profeten: De Messias komt. Maar wonderbaarlijk heel anders dan Filippus herkende zij Jezus niet als de Messias, toen Hij verscheen.

Hun twijfel bleef zelfs nadat ze Hem hoorden spreken aangaande het Koninkrijk van God en zij zijn wonderen en tekenen (genezingen) zagen. Zij raakten meer en meer overtuigd: Deze man kán niet van God zijn, want Hij gaat met de verkeerde mensen om (zondaren) en doet dingen op het verkeerde moment (oa. genezingen op de Sabbat).

Filippus had een instelling dat hij wilde vinden wat in de Bijbel door God beloofd was. Hij wilde blijkbaar ervaren wat God had gezegd. Hij had een instelling dat hij met “beloften op papier” geen genoegen nam. Het mocht wat hem betreft niet *abstract* blijven, maar hij wilde het ontdekken, ervaren en beleven.

Het principe “zoek en je zal vinden” zien we van kracht zijn in Filippus. Misschien dat de Farizeeën Jezus niet ontdekten, aangezien ze druk bezig waren met de letter van de Wet en de belofte en een zoekende instelling miste, omdat het hun aan verwachting ontbrak. *Het is diep tragisch wanneer de beloofde Messias langs je loopt en je Hem niet herkent ook al geloof je in Gods Woord, de Bijbel.*

Voor Filippus was de beloofde Messias een persoon die daadwerkelijk komen zou – en Hij kwam! Misschien was de beloofde Messias voor de schriftgeleerden en Farizeeën gewoon slechts een “idee” en een “doctrine”.

Het is Gods wil dat we Hem beleven als een bestaand Persoon, niet slechts “kennen” als een begrip.

Ik geef met Filippus, Andreas en al die andere de voorkeur aan de beleving boven de theorie.

Hoofdstuk 6 – Het geheimenis van “herkenning”

Filippus zei tegen Nathanaël: “We hebben Hem gevonden...”

Hij herkende de beloofde Messias toen Jezus hem uitnodigde om Hem te volgen.

Hij herkende Jezus “geestelijk” op basis van de door de Heilige Geest

geïnspireerde woorden van Mozes en de profeten in het Oude Testament.

Wat in zijn hart leefde – de verwachting dat de Messias een keer zeker zal komen – maakte het mogelijk om Jezus als de Messias te ontdekken, te herkennen en te volgen.

“We hebben Hem gevonden” is een geweldige uitspraak. Op de volgende bladzijden zullen we daar wat dieper op ingaan, omdat ik hoop dat het jou net zo zal zegenen met grotere verwachting voor je dagelijks leven in je relatie met Jezus als mij.

Maar voor nu is het even belangrijk dat we willen aannemen dat “vinden” niet iets theoretisch is, wat je doet in een laboratorium, vervolgens noteert en als een feit onthoudt. Het heeft te maken met ervaren en beleven.

De God van de Bijbel wil dat we met Hem leven op basis van geloof. Niet een geloof dat verwoord is in doctrine, leerstellige feiten die we “als christenen geloven”, maar geloven op basis van relatie.

Jezus zei: “Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand komt tot God de Vader dan door Mij” (Joh.14:6). “Tot God de Vader komen” is een *dichterbij* komen. God wil niet dat we “abstract” in Hem geloven en geloven dat de Bijbel, als Zijn Woord, waar is. Nee, de bedoeling is dat we “smaken en zien dat God goed is” (Ps.34:9). Dit is een persoonlijke ervaring, niet een theologisch abstractie.

Drie belangrijke vragen

Daarom stel ik mezelf en ook anderen regelmatig de vraag: *wie is jouw God in wie je gelooft?* Onze theologie – ons idee en overtuiging van God, namelijk wie Hij is en wat Hij doet – staat in de steigers. We dienen regelmatig te checken of datgene wat we geloven ook écht zo is.

Sommige christenen geloven in een boze God. Anderen geloven dat God in de eerste plaats een Rechter is of een Koning. Allemaal waar, maar dat bepaalt hoe je met Hem al dan niet leeft en hoe je bijvoorbeeld bidt. Hoe anders wanneer je bijvoorbeeld in de eerste plaats gelooft dat God een goede Vader is?

De God in wie je gelooft, is de God die bepaalt hoe je leeft en wat belangrijk voor je is en wat niet.

Wie de God is in wie je gelooft, bepaalt ook of je die God van nabij durft te beleven of juist liever op een “veilige” afstand houdt – als dat laatste tenminste überhaupt zou kunnen...

Toen een rijke jongeman bij Jezus kwam, sprak hij Hem aan met “Goede meester”. Jezus reageerde daar nogal “bot” op door te zeggen: “Wat noem je Mij goed? Er is er maar één werkelijk goed... en dat is God!” (Luc.18:9).

Dit is een geweldige openbaring die Jezus aangaande Zijn Vader, God, geeft: Als er iemand goed is, dan is God dat wel.

Jezus was op aarde om te laten zien wie God werkelijk is.

Tegen Nicodemus zegt Hij: “God heeft de wereld zo lief...” (Joh.3:16). Later schrijft Johannes in zijn eerste brief: “God is liefde!” Er bestaat niet zo iets als een kwade, humeurige God voor wie je op moet passen en uit moet kijken! Jezus zei het zelf: “God heeft lief...!”

En de openbaring door Jezus, aangaande Zijn Vader, aan die ene Samaritaanse vrouw is dat de Vader “aanbidders zoekt” (Joh.4:23-24). *Aanbidders...* dat wil zeggen, degenen die Zijn liefde kunnen ontvangen en Hem liefde terug geven.

Wie is de God in wie *jij* gelooft? Is dat een *goede* en *liefdevolle* God die je Vader is (of wilt zijn) en die je liefde geeft en naar jouw liefde (*aanbidding*) verlangt – geheel in overeenstemming met wat Jezus over Zijn Vader vertelde?!

Een tweede belangrijke vraag is: *wie is jouw God, die je dient?*

In de gelijkenis van de verloren zoon (Luc.15) vertelt Jezus ook over andere zoon, namelijk de oudste zoon. Deze herkende in zijn vader niet zo zeer een vader als juist wel des te meer een ‘baas’. “Ik heb u altijd gediend en altijd uw geboden nageleefd.”

De vader zegt dan – in het verhaal dat Jezus vertelde – “Mijn zoon, je bent altijd bij mij en al het mijne is het jouwe.”

Deze zoon was een harde werker *voor* zijn vader, niet *met* zijn vader. Hij dacht als een knecht. Hij had een slavenmentaliteit en ervaarde het leven als zoon met de vader totaal niet.

Ons dienen van Jezus wordt zo snel werk, in plaats van een samendoen of een volgen van de Goede Herder. Jezus diende de Vader als de Zoon: “Ik doe alles wat Ik de Vader zie doen.” “Ik zeg alleen datgene wat Ik van de Vader hoor.” “Vader” niet “baas”.

Wie is jouw God die je dient? Is het op basis van vader-kind- of op basis van heer-slaaf-relatie? Dat maakt een groot verschil.

Naar de mate waarin we denken, zullen we verwachting hebben. En op basis van die verwachting zullen we Jezus al dan niet “herkennen” in ons dagelijks leven, zoals Filippus dat deed.

Een derde en laatste vraag is dan ook erg persoonlijk: *wie is jouw God met wie je dagelijks samenleeft?*

Religieuze mensen zullen het moeilijk vinden om te geloven dat God als Vader met hen dagelijks samen wil leven. Wie ben ik dat God naar mij verlangt?

Ik ken helaas veel christenen die God in hun leven niet “beleven”. Zij nemen dat voor een vaststaand feit aan. “Dat is nou eenmaal voorbehouden aan échte dienstknechten van God.”

Maar wat is een echte dienstknecht van God? Iemand die theologie gestudeerd heeft en cum laude is afgestudeerd? Iemand die bewezen heeft een echte christen te zijn door jarenlang veel bijbel te lezen en veel te bidden?

Moet je echt Gods liefde en nabijheid verdienen?! Als je zo denkt, zal je antwoord op deze laatste vraag misschien wel zijn: “Ik geloof wel in God maar ik leef niet met Hem samen, want daar ben ik (nog) niet goed genoeg voor...”

Jezus zei tegen Andreas, toen deze aan Jezus vroeg waar Hij woonde: “Kom en zie!” Er was niets van een idee dat Jezus wilde dat Andreas dat recht eerst moest verdienen of zichzelf moest bewijzen.

Filippus nam Nathanaël mee naar Jezus door hem uit te nodigen met “kom en zie voor jezelf”. Jezus ontving Hem en vanaf dat moment liet Nathanaël, net als de anderen, Jezus niet meer gaan.

Jezus wil de God zijn die dagelijks met je samen leeft!

Hoofdstuk 7 – Vinden betekent ook ontdekken

Wanneer Johannes in zijn Evangelie beschrijft dat Filippus tegen Nathanaël zegt dat hij Jezus heeft “gevonden” als degene over wie Mozes en de profeten schrijven, dan gebruikt hij een woord wat je naast “gevonden” ook kan vertalen met *ontdekken*.

Die ontdekking is altijd persoonlijk. Dat kan je alleen zelf voor jezelf ontdekken. Niemand volgt Jezus als discipel (of leerling) op basis van het geloof in Jezus van een ander. Geloof in Jezus – deze overtuiging – is niet overdraagbaar of aan te leren.

Deze ontdekking is als een openbaring. Het overkomt j^ou! Jij doet een persoonlijke ontdekking en jij weet dat dan ook...!

Voor mij is dit dan ook een belangrijke vraag: “Kan je Jezus volgen, wanneer je Hem niet eerst zelf ontdekt hebt?” Ik ben overtuigd dat het antwoord “Nee!” is. Je kan Jezus niet vinden zonder te zoeken. Je moet een mentaliteit hebben als Filippus en niet als die van de schriftgeleerden. Je kan druk bezig zijn, maar wanneer er geen diep verlangen en verwachting is om iets te ontdekken, trekt het leven gewoon aan je voorbij. Niets bijzonders.

Jezus zei het zelf, dat je zal vinden, wanneer je zoekt. Dat de deur open gaat, wanneer je klopt en je antwoord zal krijgen, wanneer je vraagt. Het omgekeerde is, denk ik, ook waar: geen antwoord wanneer je geen vragen hebt, de deur blijft dicht als je niet aanklopt en er valt ook weinig te vinden voor degenen die niet zoeken.

Parels worden namelijk niet voor de zwijnen geworpen. Jezus koos niet één van de Farizeeën uit om Hem te volgen. Wel “eenvoudige mensen”. Niet per se

omdat ze “eenvoudig” waren, maar omdat ze oren hadden om te horen – en vol verwachting zoekende waren en dus konden vinden. Aan hen kon Jezus zich openbaren.

Niemand kan Jezus, als de beloofde Messias, voor je vinden. Dat moet je echt zelf doen. Dan is het ook *jouw* ontdekking die je aan een ander kan vertellen en ook tegen die persoon kan zeggen: “Kom en zie”. Net zoals Filippus dat bij zijn vriend Nathanaël deed.

Ook Paulus werd de evangelist, de profeet en de apostel, nadat hij zelf Jezus had ontmoet. Vandaar dat hij spreekt over “*mijn* Evangelie”. Het was namelijk geen aangeleerd lesje dat Petrus of Johannes hem hadden verteld.

In die context, denk ik, spreekt Johannes in zijn eerste brief over het feit dat je het niet nodig hebt dat anderen je leren, aangezien je zelf de “zalving” (de Heilige Geest) hebt ontvangen en die leert je (1Joh.2:20, 27).

Jezus zelf had namelijk gezegd dat de Geest van de waarheid je zal leiden in alle waarheid en dat door de Heilige Geest Jezus bij je zal komen “wonen”.

Die ontdekking is gebaseerd op het feit dat we leven ná Pinksteren.

Toen Jezus op aarde wandelde was Hij de Messias, de “Immanuel” – wat betekent: God met ons. Nu leven we na Pinksteren en is de Heilige Geest in ons uitgestort – en indien niet, is dat een goede reden om daar Jezus om te vragen. Nu is het niet langer “God met ons”, maar veel meer “God in ons”.

Paulus zegt dit tegen de volgelingen van Jezus in Kolosse: “...Christus ín je, de hoop der heerlijkheid. Hém prediken wij...” (Kol.1:27-28). En indien Jezus niet in je leeft, dan heb je niets te vertellen, niets te prediken.

Jij moet eerst zelf die ontdekking doen, die openbaring krijgen. We kunnen Jezus niet prediken, uitsluitend en alleen, omdat we de ervaring en de ontdekking van een ander napraten.

Dit is Gods verlangen dat we Hem persoonlijk kennen, zodat we persoonlijk van Hem kunnen getuigen. Het nieuwe verbond in het bloed van Jezus, is het verbond waarbij we elkaar niet onderwijzen aangaande verstandelijke feiten over Hem (“ken Hem”), maar het verbond waarbij we Hem allemaal persoonlijk kennen vanuit een relatie (“allen zullen mij kennen van klein tot groot”) (Hebr.8:10-11).

Er is een groot verschil tussen schoolse, aangeleerde verstandelijke kennis en zelf-ontdekte, beleefde kennis op basis van een persoonlijke relatie en ontmoeting! Alleen dat laatste is de juiste basis voor jouw geloof en leven. Alleen dat laatste maakt dat je effectief aan anderen over Jezus kan vertellen.

Filippus zegt dus als het ware tegen Nathanaël: “We hebben Hem *ontdekt* over wie Mozes in de wet schrijft en over wie de profeten profeteren. Dit is de *ontdekking*: Het is Jezus, de zoon van Jozef, uit Nazareth!”

Ik ben van mening dat in de jaren dat Filippus samen met de anderen discipelen met Jezus wandelde in Israel, hij ontdekking na ontdekking deed. Het was een doorgaand proces van ontdekkingen doen en Jezus zo steeds beter en beter te leren kennen.

Jezus daagt hem daartoe uit. Dat blijkt bijvoorbeeld uit één van de laatste dingen die Jezus persoonlijk tegen deze Filippus zegt, op de avond voor Hij naar het Kruis ging om als Lam Gods voor de zonde van de wereld te sterven. Jezus zei: “Ben Ik zo’n lange tijd bij je en toch ken je Mij niet, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Hoe kun je dan zeggen: Laat ons de Vader zien?” (Joh.14:8-9).

Het gaat om discipelschap. Jezus volgen met de bedoeling om te leren, te ontdekken.

Ik moet er zelf voor kiezen om een levensstijl te hebben om Jezus blijvend te zoeken om Hem te willen ontdekken en Hem zo beter en beter te leren kennen.

De bal ligt wat dat betreft bij mij. Bij niemand anders...! Ik moet mijn ogen op Jezus richten, zoals verschillende keren ook de oproep is van de schrijver van de Hebreënbrief.

Jezus volgen, is betrokken zijn in een doorgaand proces van ontdekkingen doen. Dan is ons getuigenis aangaande Jezus altijd levendig en fris! En nooit een oud verhaal.

Het is het verlangen van God de Vader dat we vanuit een persoonlijke relatie met Jezus leven. Dan wordt Jezus nooit een theologisch onderwerp – dan blijft Hij een levend Persoon, die constant dichtbij is.

Broeder Lawrence in de 17e eeuw was een man die maar één verlangen had: bewust constant leven in de aanwezigheid van God. Zijn briefwisseling is later gepubliceerd als “*The Practice of the Presence of God*” En het had de ondertitel: “*The Best Rule of a Holy Life*”.

De beste regel om heilig te leven is *niet* een lijstje naleven met doen wat moet en nalaten wat niet mag. Het is een bewust kiezen te leven in de aanwezigheid van God. Dán zullen we ontdekken wie Jezus *in* ons is en wat Hij *door* ons heen doen wil voor de mensen om ons heen.

Net als Filippus – “we hebben Hem gevonden, ontdekt!” – zijn we op een constante ontdekkingsreis. Laat niemand – zeker geen religieus mens – dat voor jou verpesten.

Volg Jezus – en maak die keuze desnoods opnieuw – om met Hem dat avontuur te beleven. Heb een verlangen dat Gods Geest nieuwe dingen aangaande Jezus aan je kan openbaren, zodat je zelf nieuwe ontdekkingen over Hem en met Hem doet. Laat God je theologie op die manier oprekken. Laat Jezus je altijd blijven verbazen!

Hoofdstuk 8 – Vinden betekent ook herkennen

“We hebben Hem gevonden!” De woorden van Filippus aan zijn vriend Nathanaël klinken nog na in mijn oren. Degene over wie Mozes in de Wet – Genesis tot en met Deuteronomium – schrijft, hebben we gevonden. Ja, we hebben Hem ontdekt. En we hebben Hem *herkent*.

Herkenning. Het betekent ook: herkennen in een persoonlijke ontmoeting. Je hebt dat wel eens als je iemand herkent van lang geleden. “Ben jij niet, die...” En dan wordt dat bevestigd of je voelt je ongemakkelijk, want de persoon die je dacht voor je te hebben, was niet die je dacht te herkennen.

Wie is de God in wie je gelooft? Wie is de God die je dient? En wie is de God met wie je dagelijks samenleeft? Deze vragen stelde ik al eerder. Belangrijke vragen. Want ons zal geschieden “naar ons geloof,” zegt Jezus. Soms heb ik Jezus in situaties niet herkent omdat mijn geloof niet in lijn was met de Bijbel. Soms dacht ik dat iets van God was, maar ik had het mis. En andersom: Ik was overtuigd dat iets echt niet van God was, maar ik miste een geweldige gelegenheid. Eenvoudig omdat het wél een “open deur” was, die Hij me gaf.

Wie is de God in wie jij gelooft? En die je dient en met wie je dagelijks samenleeft?!

Zal je Hem herkennen wanneer Hij voorbij komt?!

Elke verzoeking is in feite een beproeving of we God al dan niet herkennen in die situatie.

Wanneer Satan bij ons aanbelt en hij heeft de bokkenpruik op en een duivelsvork in zijn hand en zijn gezicht is roodgebrand als de hel en hij zegt voor alle duidelijkheid: “Ik ben de duivel en kom je verleiden”, dan trappen we er niet.

Dus zo doet hij het als de “misleider” niet. Hij komt met een halve waarheid en komt met ideeën die als het ware wel van God zouden “kunnen” zijn.

Alleen wanneer we onze God persoonlijk kennen, kunnen we sterk zijn en daadwerkelijk daden doen (vgl. Dan.11:32).

Ook hierin is Jezus een voorbeeld voor mij. Nadat Hij gedoopt was in de Jordaan door Johannes de Doper en gedoopt was in de Geest door God de Vader, werd Jezus door diezelfde Heilige Geest de wildernis in geleid. Daar bad en vastte Hij veertig dagen. En Hij kreeg honger.

Met honger hebben is niets mis. Je lichaam moet nou eenmaal voedsel hebben. Dus Jezus kreeg honger. Hij wist dat Zijn Vader een goede God is. Er verschijnt iemand die zegt: “Indien je de Zoon van God bent, moet je gewoon tegen deze stenen zeggen dat ze brood voor je worden!”

Jezus hoorde bij Zijn doop Gods stem: “Dit is mijn zoon in wie Ik een welbehagen heb!” Oude taal voor: “Dit is mijn Zoon voor wie Ik wil dat het goed gaat.” Nu had Hij honger en iemand zei: “Joh, voor jou geen probleem. Jij – als Zoon van God – maakt van deze stenen gewoon even een paar warme broodjes.” En waarom ook niet. Is God goed of niet?

Ja, God de Vader is goed. Maar Jezus herkende in deze stem en deze persoon niet Zijn Vader!

Dat gemis aan herkenning speelt ons als christenen vaak parten. We denken dat iets van God is, wat het achteraf absoluut niet bleek te zijn. En we missen te herkennen wat wél van Hem is...

Filippus herkende in de ontmoeting met Jezus dat Hij de Messias was. “We hebben Hem gevonden”, betekent ook: we hebben Hem *herkend* in een ontmoeting. Jezus had tegen Filippus gezegd: “Volg Mij!” En die woorden hadden iets van herkenning in Filippus opgeroepen op basis van zijn *geloof* in de Beloften (Oude Testament) en zijn *verwachting* in de vervulling daarvan.

Wist Jezus, toen Hij door de Heilige Geest de wildernis in werd geleid, dat Hij verzocht zou worden door satan en dat Hij hem dus zou ontmoeten? Had de Heilige Geest Hem dit geopenbaard? “Veertig dagen even vasten dan komt de Verleider langs, je zegt drie keer ‘nee’ en dan is het over en zullen engelen je dienen”?!

Wie gaat er überhaupt op zoek naar een ontmoeting met Satan?! Wie maakt een keuze om de wildernis in te gaan met de bedoeling zich te laten verzoeken?

Ik ben dan ook van mening dat Jezus – als mens, zoals ik en jij – dat niet wist. Anders was er, volgens mij, geen sprake van een “verzoeking”. Maar Jezus doorstond de verzoeking omdat Hij Zijn Vader er *niet* in herkende...

In Handelingen 13 lezen we over een succesvolle, groeiende gemeente in Antiochië. Wanneer er een opwekking is en de gemeente groeit, zegt de Heilige Geest tegen de gemeente dat ze Barnabas en Paulus moeten afzonderen voor het werk dat Hij voor hen bereid heeft. Barnabas en Paulus waren toen deel van het leidersteam. Men had kunnen concluderen dat dit echt niet van God kon zijn. Deze mannen waren nodig, nee!, ze waren onmisbaar. Toch herkende men in dit spreken, deze ontmoeting, dat het God was die hen iets opdroeg.

Herkennen wij Gods stem?

Ook Paulus – op zendingsreis om het Evangelie overal te verkondigen – begreep verschillende keren dat het de Heilige Geest was die hem en zijn team niet toestond om te Evangelie in een specifieke plaats te verkondigen (zie Hand.16:6-7).

Soms worden we geleid door directe aanwijzingen, soms door het feit dat een “weg wordt geblokkeerd”. Of we dit herkennen als van God of juist als van satan valt of staat met het feit dat we Jezus in die situatie ontdekken en herkennen. Indien het van God is, moet je gehoorzamen, zoals Paulus deed. Maar indien het

van de tegenstander is, moet je volharden en gewoon doorgaan. Maar het mocht eens blijken dat je tegen God vecht – die je pad wilt leiden – omdat je Hem niet herkent in die situatie!

Een ander sprekend voorbeeld van het herkennen van Jezus, is de geschiedenis van de twee mannen die op weg zijn van Jeruzalem, terug naar huis, naar Emmaüs (Luc.24).

Het was de dag dat Jezus was opgestaan uit de dood. Zij echter geloofden dat niet. Voor hen was hun avontuur met Jezus echt ten einde.

In deze geschiedenis zien we Jezus als briljant acteur. Hij voegt zich bij hen en met hen vervolgt Hij de weg. Hij vraagt waar ze zo druk over aan het praten zijn? Ze zijn verbaasd: Is Hij dan de enige vreemdeling die niet weet wat er de laatste dagen in Jeruzalem gebeurd is?

“Welke dingen?” vraagt Jezus.

En dan komt het verhaal eruit. Van het verraad, de gevangenneming, de smaad, het kruis en de dood van hun Heer. En uiteraard het verhaal van de vrouwen die beweren dat het graf leeg is, omdat Jezus is op gestaan. En dat hebben die vrouwen dan weer van een engel gehoord. Wie kan dat geloven?

Jezus verwijt hen hun ongelooft. En Hij begint de Schriften met hen te delen en neemt daar gedeelten uit die op Hem, zijn lijden en de opstanding betrekking hebben. Hij citeert blijkbaar de Wet, de profeten en de andere gedeelten van het Oude Testament.

Als ze bij een kruising komen en zij moeten afslaan naar Emmaüs, doet Jezus net of Hij de andere kant op wil gaan. Ze halen Jezus over om met hen mee te gaan. Blijkbaar sprak de Bijbelstudie die Jezus had gegeven hun erg aan.

Wanneer ze “thuis” komen en met elkaar eten – het brood breken – herkennen ze Jezus.

Die herkenning verandert hun hele houding, humeur en levensinstelling. In plaats van depressief terug te keren naar huis, gaan ze per direct terug naar Jeruzalem en getuigen daar aan de andere leerlingen dat ze Jezus hebben ontmoet.

“We hebben Hem gevonden” betekent ook: we hebben Hem herkend als in een ontmoeting.

Op de weg, herkenden ze Hem niet. Hun hart was “brandende in hen toen Hij met hun de Schriften opende”, maar ze herkenden *Hem* niet.

Die herkenning kwam toen Hij met hen het brood brak... Samen eten – het brood breken – was een gebaar en moment van vriendschap. Op dat moment “gingen hun ogen open” en herkende ze hun Vriend.

Ook wij kunnen een verhaal hebben en daarover vertellen: Weet je wat er gebeurd is...? Ook wij kunnen een moment hebben, waarin we diep in ons hart gezegend worden door een boodschap op basis van een Bijbelgedeelte.

Maar wat echt onze passie herstelt en het vuur doet oplaaien in ons hart en ons tot nieuwe daden aanspoort, is een ontmoeting met Jezus en Hem herkennen.

Deze mannen waren niet van mening dat Jezus was opgestaan. Ze hadden niet het geloof Hem nogmaals te ontmoeten. Het was over en uit. “Aldus geschiede naar je geloof.” Zij hadden geen geloof en herkenden Hem dus niet toen Hij zich bij hen voegde op de weg.

Maar Jezus nam het initiatief! Hij voegde Zich bij hen.

Ook in ons leven voegt Hij zich bij ons op momenten dat we het niet verwachten en niet geloven. Hij laat ons niet gaan. Die toewijding naar ons toe is een volhardende daad.

Waar ben je op gericht? Waar gaat je zoeken naar uit? En als je vindt, herken je dan of het Jezus is en van God komt of heb je het onderscheid, zoals Jezus in de woestijn, toen Hij verzocht werd, dat je kan erkennen: “Dit is mijn God niet!”

Op basis van deze voorbeelden van herkenning in een ontmoeting – de herkenning dat het God is of satan, God of een gewone vreemdeling – voel ik me aangespoord om de Bijbel te lezen, te bestuderen, te geloven en uit te leven.

Maar ook om op elke gewone dag vol verwachting te zijn dat Jezus Zich – net als bij de mannen op weg naar Emmaüs – gewoon bij me kan voegen.

Jezus is opgestaan om ons dagelijks te ontmoeten. Niet alleen op zondag in een kerkgebouw. De vraag is echter: herken ik Hem wanneer Hij mij ontmoet?

Hoofdstuk 9 – Vinden betekent ook ervaren

De laatste van de drie vragen die ik al eerder heb gesteld is, wie is de God met wie je dagelijks samenleeft?

“We hebben Hem gevonden” kan ook vertaald worden met “we hebben Hem ontdekt” en “we hebben Hem herkend als in een persoonlijke ontmoeting.” Het betekent ook “we hebben Hem *ervaren*”.

Jezus volgen is een belevenis. Jezus volgen is op basis van jezelf verloochenen, je kruis op nemen en met Hem meegaan. Dat is dagelijks, niet wekelijks. Het is een “samen leven”.

Dat is op alle momenten. Op de bergen en in de dalen, om maar even zo te spreken. Jezus is er niet alleen op de fijne en goede momenten. Juist ook wanneer er tegenslag is. Dus ook voor de minder goede dagen. En indien je juist alleen naar Jezus verlangt wanneer het slecht met je gaat, moet je misschien wel leren en gaan geloven dat Hij ook met je wil zijn, wanneer het erg goed gaat.

We mogen – wanneer we in God geloven en Jezus volgen – verlangen en zoeken naar ervaring en belevenis. Eén van de opdrachten is om te “smaken en te zien” dat God goed is! (Ps.34:9) Dat doe je met je zintuigen, zoals iedereen begrijpt.

Te veel nadruk werd gelegd op het “verstandelijk” geloven. Maar geloven omvat ons hele mens-zijn. Je doet het met je hele wezen.

Misschien heeft satan wel iets van de “kerk” gestolen, en wel de ervaring en het beleven van de tegenwoordigheid van God. Emoties zijn namelijk niet per definitie zondig of verkeerd. Indien je dat wel gelooft, dan geloof je een leugen.

“We hebben Hem gevonden...” We kunnen over Jezus spreken met anderen, omdat we Hem hebben ervaren en beleefd. Zijn goedheid voor ons moet echt veel meer zijn dan een abstract begrip!

Wanneer ook wij – net als Filippus – Jezus willen vinden, moeten we op zoek zijn naar een ervaring. Een werkelijk beleven van iets wezenlijks. Het vinden van Jezus is een alles veranderende “experience”.

Die ervaring is niet alleen voor de mooie en goede dagen. David schrijft in Psalm 23: “Zelfs al ga ik door een dal van diepe duisternis (schaduw van de dood), ik ben niet bang, want U bent met mij.”

Dat “U bent met mij”, is meer dan een geloofsuitspraak. Het is een *ontdekking* dat Hij je nooit verlaat. Het is een *herkenning* dat wanneer alles zwart, negatief en weerzinwekkend is, Hij er nog steeds bij is.

“Ik ben altijd bij je!” (Matt.28:20). Het is een *beleven* van Zijn trouw in alle omstandigheden waarin het dagelijks leven zich kan aandienen.

“God is hoge mate een hulp gebleken in benauwdheden,” begint Psalm 46. Deze psalmist schrijft dit op basis van zijn ervaring. Omdat hij het ervaren heeft, kán hij het zeggen. Het is als het ware “zijn Evangelie”, zijn goede nieuws wat hij ontdekt, herkend en beleefd heeft.

De Engelse King James vertaling, zegt: “...a present help...” God is de Aanwezige ook in moeilijkheden. God wil dat we dat beleven, zodat we ervan kunnen getuigen met de bedoeling dat ook anderen het zullen ervaren!

Ook Paulus spreekt over zijn ervaring, wanneer hij schrijft: “Wij *weten* dat God alle dingen doet medewerken ten goede van hen die Hem liefhebben en door Hem geroepen zijn” (zie Rom.8:28).

Het “weten” is hier niet het bezitten van inzicht of kennis op basis van een aangeleerde les, maar een “weten” op basis van ervaring.

Paulus had het zelf gezien en beleefd in de moeilijkheden, die hij had meegemaakt als volgeling en apostel van Jezus.

Welke belevenis en ervaring met Jezus kunnen wij aan anderen vertellen, zoals Filippus dat aan Nathanaël deed?

Hoofdstuk 10 – Onze opdracht: zoeken om te blijven zoeken

Jezus zegt: “Ik bouw Mijn gemeente.” En Hij zegt ook: “Zoek Gods Koninkrijk.”

Dat is een goede verdeling van het werk.

Wanneer Jezus (in Mattheüs 6) zegt “zoek het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid” dan duidt dit op een levenshouding. Een constant zoeken. Ook al weten we misschien al veel van en over Jezus, het is niet genoeg. Geen reden om achterover te leunen en te denken dat we er zijn en alles “weten”.

Wanneer was de laatste keer dat je met Jezus en over Hem een nieuwe ontdekking deed?

Wanneer je met anderen over Jezus praat, hoe “oud” is dan je verhaal? En is het jouw *eigen* verhaal?

Alleen wat je zelf hebt ontvangen kan je geven.

Wanneer Jezus zegt, dat we onderweg moeten zijn om het Evangelie aan de schepping te brengen en alle volkeren tot Zijn discipelen moeten maken, dan kan dat alleen wanneer we Hem persoonlijk kennen.

En dit “kennen” is niet kennis hebben over Hem, maar Hem – als Levend Persoon – blijvend ontdekken, herkennen in ons dagelijks leven en Hem zo gezegd te “beleven.”

Dan is ons getuigenis over Hem altijd “vers” en geen verhaal van “vroeger”.

Paulus schrijft aan de Galaten, die terug waren gevallen van een “levend geloof” naar het houden van de Wet, dat hij in barensweeën is, “totdat Christus weer gestalte in jullie krijgt!” (Gal.4:19).

In diezelfde brief omschrijft hij wat er met Hem is gebeurd, toen hij een volgeling van Jezus werd: “Met Christus ben ik gekruisigd en toch leef ik. Dat is echter niet

meer mijn (oude) ik. Nee, het is Christus!, die in mij leeft. En voor zover ik dus nu nog in het vlees leef – in dit “oude lichaam”, hier op aarde – leef ik door het geloof in (de relatie met) de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en zich voor mij heeft overgegeven.”

Paulus zelf beleefde een diepe persoonlijke relatie met Jezus. Deze relatie was de basis van zijn nieuwe leven – na de wedergeboorte – en van zijn bediening. Heel zijn doen en laten was gebaseerd op die dagelijkse *fellowship* met Jezus. En dat wenste hij voor een ieder die door hem tot geloof gekomen was.

Toen Filippus tegen Nathanaël zei, “we hebben Hem gevonden”, was dat omdat hij wilde dat Nathanaël ook Jezus zou vinden, ontdekken, herkennen in een persoonlijke ontmoeting en zou “beleven”.

Wanneer je met Jezus leeft, pas dan op dat het niet saai wordt. Wordt zelf geen saaie, voorspelbare christen!

Bouw daarom aan je persoonlijke relatie met Jezus. Volg *Hém*. En verwacht *Hem* dagelijks te ontmoeten. Blijf zoekende om *Hem* te ontdekken – in alle omstandigheden van je leven.

Bid om open ogen, zodat je Hem herkent wanneer Hij gewoon (even) “langs komt”.

En vraag de Heilige Geest om die ervaring dat je in alle omstandigheden *beleeft* dat Jezus je niet verlaat, maar bij je is om je verder te helpen.

Vertel anderen, zoals Filippus dat deed, over Degene die je hebt gevonden.

Wanneer je met Jezus leeft, bereid je voor om verrast te worden!

<<Oscar Griffioen

10 jan 2013